
ჰაინრიჰ ბიოლის ფონდის სამხრეთ კავკასია რეგიონალურ ოფისში 2011 წლის 7 დეკემბერს გამართული საჯარო დისკუსია თემაზე:

„რეზოლუცია 1325: ქალები, მშვიდობა და უსაფრთხოება“

ძირითადი მომხსენებლები:

ნანა ღვალაძე – საქართველოს პარლამენტთან არსებული გენდერული თანასწორობის საბჭო

თამარ თავართქილაძე – გაეროს ქალთა ორგანიზაციის (UN Women) პროექტის მენეჯერი

მარინა თაბუკაშვილი – ფონდი „ტასო“

მაია რუსეცკი – ქალთა საინფორმაციო ცენტრის ხელმძღვანელი

მოდერატორი: გოგი გვახარია

გიორგი გვახარია – „ქალები და მშვიდობა“ – ამ თემაზე ბიოლის ფონდში არაერთი დისკუსია ჩატარებულა. თუმცა, ჩვენს ცხოვრებაში ბევრი რამ იცვლება და დისკუსიებიც სულ უფრო მწვავედება. ეს გამოჩნდა იმ ფილმებითაც, რომლებიც ახლა ვნახეთ.

წინა ოთხშაბათს გამართული დისკუსიის თემა შიდსი და სტიგმა იყო. უფრო სწორად, შიდსის თემა იყო, მაგრამ ძირითადად სწორედ სტიგმაზე და ძალადობაზე საუბრობდნენ. მგონი, ძალადობის თემაზე დღესაც უნდა გაგრძელდეს საუბარი.

თამარ თავართქილაძე – მოგესალმებით გაეროს ქალთა ორგანიზაციის სახელით. ჩვენი შეხვედრა ძალადობისაგან დაცვის 16-დღიანი კამპანიის ფარგლებში იმართება. პროექტი „დევნილთა და კონფლიქტის შედეგად დაზარალებულ ქალთა და გოგონათა დახმარებისათვის“ სამწლიანია და ნორვეგიის მთავრობის მხარდაჭერით საქართველოს ხუთ რეგიონში ხორციელდება, იქ, სადაც ყველაზე მეტი დევნილია ჩასახლებული. ეს რეგიონებია – ქვემო ქართლი, შიდა ქართლი, იმერეთი, სამეგრელო და თბილისი. ჩვენი ადგილობრივი არასამთავრობო პარტნიორი ორგანიზაციები არიან ქალთა ფონდი „ტასო“ და „ქალთა საინფორმაციო ცენტრი“.

ფილმებს რაც შეეხება, ეს თანამონაწილეობითი ტექნიკის გამოყენებით გადაღებული ფილმებია, რომელთა გადაღებაც, მონტაჟიც, თემების არჩევაც ეკუთვნის დევნილ და კონფლიქტის შედეგად დაზარალებულ ქალებს. კადრები, რომლებიც იხილეთ, არის პრაქტიკოსი რეჟისორის დახმარებით, მაგრამ ამ ადამიანების მიერ გადაღებული და დამონტაჟებული მასალა. ალბათ, მნიშვნელოვანი იყო მოგვესმინა ამ ადამიანების აზრი მშვიდობის შესახებ, საინტერესო იყო, როგორ მოგვაწოდეს მშვიდობის თემა. ორივე ფილმი 2011 წლის ივლისშია გადაღებული. სულ რამდენიმე კვირის წინ დასრულდა მათი მონტაჟი და ფართო საზოგადოებას დღეს პირველად წარვუდგინეთ.

რადგან ქალთა უფლებების დაცვა გაეროს ქალთა ორგანიზაციის მანდატია, ვმუშაობთ სამშვიდობო თემატიკაზეც დევნილ ქალებთან იქ, სადაც მათ ყოველდღიურად უწევთ ცხოვრება. ეს არის კომპაქტურად ჩასახლების პუნქტები, საზღვრისპირა სოფლები. ამ მიმართულებას ფონდი „ტასო“ უძღვება და მას ჩვენ სოციალურ მობილიზაციას ვუწოდებთ. ამ ფონდის თანამშრომლები მობილიზებას უკეთებენ ქალთა ჯგუფების განათლებას, რათა მათ უკეთესად დაიცვან საკუთარი უფლებები.

პროექტის ფარგლებში ასევე წარმოდგენილია ხუთი იურიდიული კლინიკა, რომელთა იურისტებიც უფასო იურიდიულ დახმარებას უწევენ დევნილ მოსახლეობას, არა მხოლოდ ქალებს. თუმცა, იურისტები საკმაოდ კარგად არიან ინფორმირებულები ქალთა უფლებების და სპეციფიკური პრობლემების შესახებ.

ჩვენი საქმიანობის კიდევ ერთი მიმართულებაა სამთავრობო საკანონმდებლო დონეზე მუშაობა. დღეს ვისაუბრებთ გაეროს უშიშროების საბჭოს მიერ მიღებულ რეზოლუციაზე „ქალებზე, მშვიდობასა და უსაფრთხოებაზე“. ჩვენ ვეხმარებით

საქართველოს მთავრობას ეროვნული სამოქმედო გეგმის შემუშავებაში, რომლის საპროექტო ვერსიაც უკვე არსებობს.

გიორგი გვახარია – ფონდი „ტასო“ უშუალოდ იყო ჩართული ამ ფილმების გადაღების პროცესში. ჩემთვის საინტერესოა, გაიარეს თუ არა ავტორებმა გარკვეული პროფესიული ტრენინგი, თუ ამას არ ჰქონია მნიშვნელობა? ამ საკითხზეც შეიძლება მოგვიანებით ვისაუბროთ.

მარინა თაბუკაშვილი – ორიოდე დღის წინ მოხალისეების საერთაშორისო დღე აღინიშნა. ჩვენს პროექტში 250-მდე ადამიანი მოხალისეა. ადამიანები, რომლებსაც ვებმარებით, მათ შორის გრანტებით, თავიანთი თემებისთვის უსასყიდლოდ და დაუღალავად მუშაობენ. მათ კარგად აქვთ გაცნობიერებული თავიანთი აქტივიზმის მნიშვნელობა. ჩვენთვის ამ პროექტში მონაწილეობა იმ მეთოდით, რომელიც საგანგებოდ ამ პროექტისთვის გვასწავლეს ყირგიზმა კოლეგებმა, სიახლეა. ამ მეთოდმა მოგვცა იმედი, რომ შევძლებთ მუშაობას არა ისე, როგორც მანამდე ვმუშაობდით პროექტიდან პროექტამდე, არამედ შევძლებთ ნამდვილი მოძრაობის ჩამოყალიბებას, რომელიც შეუძლებელია საზოგადოების ფართო და ინტენსიური მხარდაჭერის გარეშე.

დღევანდელი საუბრის თემაა მშვიდობა და სამშვიდობო მოძრაობა. თითქოს ყველასთვის გასაგებია, რაზე ვსაუბრობთ, მაგრამ ქალთა ორგანიზაციებმა, რომელთაც საყვედური არ ეთქმით არც აქტიურობაში, არც უნარებში, ცოდნასა და ბოლო წლებში არც სოლიდარობაში, მოძრაობის ჩამოყალიბება ვერ შეძლეს, რადგან მათ საზოგადოების მხარდაჭერა არ ჰქონდათ.

არ შეიძლება რაღაც პროექტი იყოს მშვიდობაზე. მშვიდობა არის დიდი, საყოველთაო და უფადო პროექტი, რომელიც ხალხმა უნდა განახორციელოს. თითქოს პარადოქსული ამბავია, ყველას უნდა მშვიდობა, მაგრამ არავინ მოქმედებს ამისთვის. მეტს გეტყვით, როგორც ჩანს, სხვადასხვანაირადაც ესმით მშვიდობა. ცხადი რომ იყოს, რასაც ვგულისხმობთ, ვამბობთ, რომ მშვიდობა გვესმის ძალიან ბევრ სხვა ცნებასთან კავშირში, რომელთაგან უპირველესი ადამიანის სიცოცხლეა.

16-დღიანი კამპანია ბოლო წლებში 130-მდე ქვეყნის ცხოვრებაში ძალიან მნიშვნელოვანი მოვლენაა. წლებანდელი მოწოდება პირდაპირ უკავშირდება მშვიდობას: „მშვიდობა ჩვენი სახლებიდან მთელ მსოფლიომდე“. ანუ, ის ჩვენგან უნდა წამოვიდეს, ჩვენი სახლებიდან, ჩვენი პიროვნებიდან უნდა მოედოს მთელ მსოფლიოს. სხვა ვერ უზრუნველყოფს მას, თუ ჩვენც არ მივიღებთ მონაწილეობა. ამავე დევიზის ნაწილია, მე ასე ვიტყვი, „გავუჩმახოთ მილიტარიზმს“ - წინააღმდეგობები შევუქმნათ მილიტარიზმს. მთელი მსოფლიო ამ დროშით გამოდის. ერთი შეხედვით თითქოს ყველაფერი ცხადია, მაგრამ ჯერ კიდევ 2008 წლის აპრილში, როცა ტელევიზიით უკვე ვრცელდებოდა საგანგაშო ინფორმაცია, დავიწყეთ ხელმოწერების შეგროვება, ბევრმა უარი თქვა ხელმოწერაზე, რადგან არ იცოდნენ, როგორ იქნებოდა შეფასებული და აღქმული. ამ კონტექსტში დიდი მოლოდინით ვუყურებთ გაეროს უშიშროების საბჭოს რეზოლუციას, „1325: ქალები,

მშვიდობა და უსაფრთხოება“, რომელსაც კიდევ თავისი ოთხი რეზოლუცია ახლავს, ასევე ეროვნული სამოქმედო გეგმის შემუშავებას და მიღებას წლის ბოლომდე.

დღეს დავბრუნდი ვილნიუსიდან, სადაც საგარეო საქმეთა მინისტრების შეხვედრა გაიმართა. ქალთა ორგანიზაციებს გვქონდა ე.წ. თანმხვედრი შეხვედრა, სადაც დიდი აქცენტი გაკეთდა მონაწილეობაზე. ეს ამ ხუთ დღეში მომზადებულ ფილმებშიც კარგად ჩანს. ეს ფილმები იმ ადამიანებმა გადაიღეს, ვისთანაც ვმუშაობდით. ეს არის 16 გეოგრაფიული ადგილი და 45 ჯგუფი, 12 ოფისი და ასზე მეტი იმეილი, სათემო გაზეთები, ზეპირი ისტორიები მშვიდობისათვის.

ეროვნული სამოქმედო გეგმისგან ველი, რომ კონფლიქტის მეორე მხარეს გადასვლას და იქ ადამიანებთან დალაპარაკებას უსაფრთხოდ შევძლებთ. სამოქმედო გეგმაში არის პარაგრაფი, რომელიც გულისხმობს ამას, მაგრამ დაახლოებით ასეთივე პარაგრაფი არის გენდერული თანასწორობის შესახებ კანონშიც, რომელზეც ასევე ვმუშაობდით. ეს პარაგრაფი მოცულობით პატარაა, მაგრამ ძალიან მნიშვნელოვანია ის დევნილ მოსახლეობას განიხილავს არა როგორც ზრუნვის ობიექტს, არამედ როგორც სუბიექტს სასიკეთო ცვლილებებისთვის. ჩვენც ეს გვინდა.

მაია რუსეკვი – ათი წელია, რაც ქალთა ორგანიზაციაში ვმუშაობ. როდესაც გაეროს უშიშროების საბჭოს „რეზოლუცია 1325-ზე“ ველაპარაკები ადამიანებს, რომლებიც არ არიან ამ პროცესში უშუალოდ ჩართულები, საკუთარ თავში ეჭვი მეპარება ხოლმე, რაიმე უცნაურს ხომ არ ვამბობ. ხშირად გვიფიქრია, ხომ არ არის ეს თავსმოხვეული პროცესი. სინამდვილეში, მინდა გითხრათ, რომ ეს პროცესი საქართველოში დღეს არ დაწყებულა. გაეროს უშიშროების საბჭოს „რეზოლუცია 1325-ის“ ეროვნული სამოქმედო გეგმის შემუშავება 2002 წლიდან დაიწყო. ქალთა არასამთავრობო ორგანიზაციების ძალისხმევით შეიქმნა ქალთა სამშვიდობო საბჭო. მაშინ შესაძლებელი იყო ამ პროცესში ჩართულები ყოფილიყვნენ ჩვენი კოლეგები კონფლიქტის ზონიდან, ცხინვალის რეგიონიდან და აფხაზეთიდან. გაეროს „რეზოლუცია 1325“, რომელიც ეხება ქალთა მონაწილეობას და უსაფრთხოებას სამშვიდობო პროცესში, იმ ეტაპზე იყო საბაზი, რომ ერთმანეთთან გვესაუბრა. მაშინ ქალებმა შეძლეს ის, რისი გაკეთებაც დღეს სამწუხაროდ, კონფლიქტურ ზონაში არ შეგვიძლია, ვგულისხმობ გალსა და ცხინვალს. ჩამოვიყვანეთ ქალები ტყვარჩელიდან, გუდაუთიდან და ვსაუბრობდით იმ საერთო პრობლემებზე, რომელიც აწუხებს ქალებს და საზოგადოებას ზოგადად.

2006 წელს შეიქმნა პირველი სამოქმედო გეგმა, მაგრამ ეს პროცესი არ გაგრძელებულა. დღეს შეგვიძლია დავაკვირდეთ ამ პროცესის განვითარებას. პირველ რიგში უნდა აღინიშნოს მუდმივმოქმედ ინსტიტუციურ მექანიზმზე, რომელიც სახელწმიფოში გენდერული თანასწორობის საბჭოს სახით არსებობს. მას ქალბატონი რუსუდან კერვალიშვილი ხელმძღვანელობს და ჩვენ ვგრძნობთ მის მხარდაჭერას. ალბათ ამიტომაცაა, რომ დღეს ამ პროცესმა სხვა სახე მიიღო და გვაქვს დოკუმენტი სამოქმედო გეგმის სახით. 32 ქვეყანაზე მეტს უკვე აქვს

ეროვნული სამოქმედო გეგმა. სამხრეთ კავკასიის რეგიონში ჯერჯერობით მხოლოდ საქართველოს აქვს ეს გეგმა შემუშავებული. ჩემთვის ეს დოკუმენტი იმით არის ღირებული, რომ მასში შეგიძლიათ ნახოთ ის საჭიროებები, რომლებიც აწუხებთ დევნილ და კონფლიქტის შედეგად დაზარალებულ ადამიანებს. სამუშაო პროცესის ფარგლებში მათ ვაცნობდით ამ დოკუმენტს და ისინი თავიანთ რეკომენდაციებს გვთავაზობდნენ. ერთ-ერთი ასეთი რეკომენდაცია ეხებოდა დროულ ინფორმაციას საშიშროების შესახებ, სამოქალაქო თავდაცვის საკითხებს, ქალების ჩართულობას ამ პროცესში. ყოველივე ეს ასახულია ამ დოკუმენტში და იმედს ვიქონიებ, რომ მისი მიღების დროს ის არ შეიცვლის სახეს და არ იქნება ამოღებული მნიშვნელოვანი პუნქტები.

ნანა ღვალაძე –16-დღიანი კამპანია 25 ნოემბრიდან 10 დეკემბრის პერიოდში მიმდინარეობს და არ არის მხოლოდ სიმბოლური დამთხვევა, რომ ამ 16 დღეში ძალიან ბევრი ისეთი დღეა, რომელიც ისტორიამ მხოლოდ ადამიანის უფლებების დარღვევის ხარჯზე შემოგვინახა. ალბათ, სიმბოლურია, რომ 16-დღიანი კამპანია მთავრდება ათი დეკემბრით, რომელიც ადამიანის უფლებების დაცვის დღეა და მთელი სამყარო ერთიანდება ადამიანის უფლებების დასაცავად.

საქართველოსთვის განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია გაეროს „რეზოლუცია 1325“ იმ კონტექსტიდან გამომდინარე, რაზეც ფილმებშიც იყო საუბარი. ჩვენმა გამომსვლელებმაც აღნიშნეს, 90-იანი წლებიდან მოყოლებული, ჩვენი ქვეყანა განუწყვეტლივ განიცდიდა სხვადასხვა ტიპის აგრესიას, რაც 2008 წელს მისი ტერიტორიის 20%-ის ოკუპირებით დასრულდა. ეს უკვე აღიარებულია საერთაშორისო დონეზე. კონფლიქტის შედეგად მამაკაცებთან ერთად ქალები და გოგონები ზარალდებიან და სწორედ მათი უფლებების დაცვა უნდა იყოს სახელმწიფოსთვის ერთ-ერთი პრიორიტეტი. სწორედ დევნილების და კონფლიქტის შედეგად დაზარალებული ქალების და გოგონების დაცვას ეხება გაეროს უშიშროების საბჭოს აღნიშნული რეზოლუცია.

სამოქმედო გეგმის შემუშავება დამატებითი მექანიზმი და ინსტრუმენტია პოლიტიკური ნების გამოსახატად, როდესაც აღიარებს, რომ მოსახლეობის კონკრეტულ ჯგუფებს განსაკუთრებული დაცვა სჭირდებათ. სწორედ ამიტომ შემუშავდა ასეთი ტიპის სამოქმედო გეგმა. პარლამენტმა გუშინ განიხილა ამ გეგმის პროექტი. მინდა დაგიდასტუროთ, რომ პოლიტიკური ნება მის მისაღებად გაცხადებულია. დარჩენილია მხოლოდ ტექნიკური ხასიათის პროცედურები და ჩვენ დიდ იმედს ვიტოვებთ, რომ საშემოდგომო სესიის დასრულებამდე სამოქმედოს გეგმას მივიღებთ.

სამოქმედო გეგმის შემუშავებას წინ უძღოდა ხანგრძლივი პროცესი, თუმცა, ამ საკითხებზე, 9 თვეა, რაც აქტიურად ვმუშაობთ. დაკომპლექტდა სამუშაო ჯგუფები აღმასრულებელი და საკანონმდებლო ორგანოების, არასამთავრობო ორგანიზაციების წარმომადგენლებისაგან. აღსანიშნავია გაეროს ქალთა ორგანიზაციის დიდი მხარდაჭერა და წვლილი იმაში, რომ ამ გეგმას მიეღო პროექტის ის სახე, რაც დღეს აქვს.

ძალიან მინდა შევეხო იმ დოკუმენტებს, რომლებიც აისახა სამოქმედო გეგმაში. ეს არის ყველა ის შესაბამისი საკანონმდებლო ნორმატიული აქტი, რომლებიც ქვეყანას უკვე ჰქონდა მიღებული დევნილთა მიმართ. იქნებოდა ეს სტრატეგიები თუ სამოქმედო გეგმა. და აქვე მინდა აღვნიშნო ის ოთხი ძირითადი მიმართულება, რომელიც გეგმაში გვაქვს მოცემული. ესენია: მონაწილეობა, პრევენცია, კონფლიქტის პრევენციაში ქალთა საჭიროებების გათვალისწინებისა და ქალთა წინააღმდეგ ყველა ფორმის ძალადობის აღკვეთის გზით, ომის შედეგად დაზარალებული ქალების და ბავშვების დაცვა და დახმარება და რეაბილიტაცია იმ ქალებისთვის, რომლებსაც განსაკუთრებით სჭირდებათ რეაბილიტაცია და მათი სპეციფიკური საჭიროებებიდან გამომდინარეობს. იმედს ვიტოვებ, რომ უმოკლეს დროში გვექნება ეროვნული სამოქმედო გეგმის დამტკიცებული ვარიანტი.

გიორგი გვახარია – მაინტერესებს, როგორ მოხერხდა ტექნიკურად ამ ფილმების გადაღება?

თამარ თავართქილაძე – ეს დროში და ფინანსებში შეზღუდული პროცესი იყო, გადაღებების სწავლება, გადაღებები, თემების შერჩევა, საველე სამუშაოები – ყველაფერი 6 დღეში მოხდა. ეს იყო სრული დატვირთვით ექვსდღიანი ტრენინგი, გვებმარებოდა ჩვენი საერთაშორისო ტრენერი, ქალბატონი ქერენ გიტისი. იგი ბრიტანეთში საქმიანობს და მსგავსი ტიპის პროდუქტების შექმნის დიდი გამოცდილება აქვს. ფილმების გადაღებაში თვრამეტი ადამიანი მონაწილეობდა, მათგან ორი მამაკაცი, დანარჩენი – ქალი. მათ მანამდე არ იცოდნენ, როგორ უნდა გადაეღოთ კადრი, როგორ უნდა დაეჭირათ ხელში ვიდეო-კამერა, როგორ უნდა ჩაეწერათ ინტერვიუ. ეს ყველაფერი მათ 6 დღის განმავლობაში ისწავლეს. ტრენინგი ანაკლიაში ტარდებოდა. გადაღებები მიმდინარეობდა ასევე ანაკლიაში, ხურჩაში, ადმინისტრაციული საზღვრისპირა სოფლებში კოკში, ორსანტიაში და ზუგდიდში. მონაწილეები იყვნენ დევნილები შიდა ქართლიდან, იყვნენ 2008 წლის ომის შედეგად დევნილები, ასევე იყვნენ 90-იანი წლების პერიოდში დევნილი ადამიანებიც.

მარინა თაბუკაშვილი – ეს ფილმები რომ ვნახე, ძალიან გამეხარდა. რასაც ვაკეთებთ ამ პროექტის ფარგლებში, მათ შორის ამ ფილმებს, გაზეთს, დიქტოფონით ზეპირი ისტორიების ჩაწერას, ყველაფერს სხვადასხვა მნიშვნელობა აქვს. მნიშვნელოვანია, რომ ადამიანები დარწმუნდნენ, მათ შეუძლიათ ამის გაკეთება. ამ ნაბიჯს სხვა უნდა მოჰყვეს. წარმოიდგინეთ, მათი მდგომარეობა, მივეცი კომპიუტერი, ინტერნეტი, დიქტოფონი, კამერა და სათემო გაზეთის გამოშვება დავავალეთ. პირველი თვე ძალიან მძიმე იყო, ვერ წარმოედგინათ, რომ ამას გააკეთებდნენ. მაგრამ გადალახეს ეს სირთულე და რამდენიმე ნომრის გამოსვლის შემდეგ უკვე აქვთ პატივისცემა თავიანთ თემში.

ერთი რამ არ უნდა დავივიწყოთ, ეს ხალხი ვართ ჩვენ და ისინი ჩვენ არიან. რაც ჩვენ შეგვიძლია, მათაც შეუძლიათ. უბრალოდ, სხვა კონტექსტში დაიბადნენ. იქ, ბიბლიოთეკაში არ აღმოჩნდა ის წიგნი, რაც ჩვენ მშობელმა ან მასწავლებელმა მოგვაწოდა. თუ ჩვენს შორის რაიმე განსხვავებაა, ზუსტად ამ განსხვავების

პროპორციულია იმ მხარის ვალდებულება და მოვალეობა, რომლის მხარესაცაა უპირატესობა. ეს უნდა გვესმოდეს, თუ გვინდა საზოგადოება ვიყოთ.

მაიამ ქალთა სამშვიდობო საბჭო გაიხსენა. მაშინ სოროსის ფონდში ქალთა პროგრამის კოორდინატორი ვიყავი და ვერაფრით ვერ მივიღებდი მონაწილეობას მათ პროექტში, მაგრამ სულ ვეტმასნებოდი, ხელს ვაწერდი მათ განცხადებებს და ა.შ. ისე მოხდა, რომ სასტუმრო „თორში“ პარლამენტის წევრები მოვიწვიეთ. მაშინ ერაცის ომი იწყებოდა. მქონდა ინფორმაცია იმის შესახებ, რომ ქვეყნებში, რომლებიც მხარს უჭერდნენ ომის დაწყებას, ბევრი ხალხი გამოდიოდა ქუჩაში ომის წინააღმდეგ. ჩვენთან 32 ადამიანი გამოვიდა, მათი უმრავლესობა უცხოური ორგანიზაციების თანამშრომლები იყვნენ. პარლამენტის წევრმა ქალმა, რომელიც დღეს აღარ არის პარლამენტარი, როგორც გავიგე, დიპლომატიურ საქმიანობას ეწევა, მითხრა, ქალთა საკითხების პროფესიონალს როგორ შემიძლია მქონდეს ასეთი განწყობილება, როდესაც მევალეობა ქალებს ჩადრი ავხადო. მე ვუპასუხე, რომ სჯობს ქალს ჩადრი ეხუროს და ქმარ-შვილი ცოცხალი ჰყავდეს. ამ თემაზე არის სპეკულაციები. ზუსტად ეს აზრი მოდიოდა ბუშის ადმინისტრაციიდან. ამით იმის თქმა მიწინაა, რომ მშვიდობა არის ფასეულობა, რომელზე უკეთესიც არაფერი არ არსებობს.

მარინა გიორგობიანი – მე გახლავართ გიორგი ნათაძის სახელობის სანიტარიის, ჰიგიენის და სამედიცინო ეკოლოგიის სამეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტის დირექტორი, ექიმი-ჰიგიენისტი, ეპიდემიოლოგი. მიწინაა დიდი მადლობა გადაგიხადოთ ამ ფილმებისთვის, მოხსენებებისთვის და კიდევ ერთხელ დაგიდასტუროთ, რომ ქალებს ძალიან ბევრი რამ შეგვიძლია. ვილაცას აქვს ნათქვამი, ომი დამთავრდა, გეშინოდეს მშვიდობისაო. ზუსტად ამაზე საუბრობდა ქალბატონი მარინა რამდენიმე წუთის წინ. მშვიდობას სჭირდება სიცოცხლე, ის კი ჯანმრთელობის გარეშე ძალიან ძნელი წარმოსადგენია. და სწორედ ქალებს აქვთ აქ პრიორიტეტი, რომ დაიცვან ის, რაც ყველაზე მეტად ფასეულია – სიცოცხლე და რაც მთავარია, ჯანმრთელი სიცოცხლე.

ჯანმრთელობის მსოფლიო ორგანიზაციის განმარტებით, ჯანმრთელობა არის არა მარტო ფიზიკური და სულიერი მდგომარეობა, არამედ ის კეთილდღეობა, რომელიც აუცილებლად სჭირდება ადამიანებს და განსაკუთრებით ქალებს ჯანმრთელი თაობის და ურთიერთობების შესანარჩუნებლად. როგორც ექიმი ჰიგიენისტი, მიწინაა გამოვეხმაურო შიდსის პრობლემას და ძალადობას. აქ ალბათ ძალიან დიდი მნიშვნელობა აქვს ჩვენი, ქალების ურთიერთგამოცდილების გაზიარებას და განსაკუთრებით მენტალური ჰიგიენის, სანიტარიის დანერგვას იმ კონტიგენტში, რომელსაც ახლა ყველაზე ძალიან უჭირს. გენდერული ძალადობა ზოგჯერ სწორედ იმიტომაცაა გადაულახავი, რომ ბევრი რამ არ იცის მოსახლეობის იმ ნაწილმა, რომელსაც ყველაზე მეტად სჭირდება ჩვენი თანადგომა. თუ ჩვენ, პირადად მე და ჩემი გუნდი ამ მოძრაობაში უფრო აქტიურად ჩავებმებით, ძალიან დიდ პატივად ჩავთვლიდი ამას.

მაია რუსეცი – სანიტარია და ჰიგიენა ერთ-ერთი ყველაზე მწვავე პრობლემაა. ჩვენი პროექტის ფარგლებში გვაქვს პრობლემების გადაჭრის ერთი ძალიან კარგი მეთოდი – ერთი ფანჯრის პრინციპით განხილვა, სადაც ვეძებთ დევნილთა გადაუჭრელი პრობლემების განსაკუთრებულ შემთხვევებს და ისინი გაგვაქვს ადგილობრივი თვითმმართველობის დონეზე. ერთ-ერთი საშიშროება, რომელიც სანიტარია-ჰიგიენასთან იყო დაკავშირებული, ეხებოდა გველების არსებობას იქ, სადაც ადამიანები ცხოვრობენ. სამწუხაროდ რეგიონში ინფრასტრუქტურა არ არსებობდა იმისთვის, რათა ეს საკითხი წინ წამოგვეწია. შესაბამისად ეს ადამიანები, განსაკუთრებით ბავშვები, დიდი საშიშროების წინაშე დგანან.

ერთ-ერთი ყველაზე დიდი გამოწვევა ფსიქოლოგიური პრობლემაა. სამწუხაროდ ამ ადამიანების რეაბილიტაცია არ მომხდარა. ეს ძალიან მასშტაბური პრობლემაა. არის შიმის ნიადაგზე ბავშვის გაშეშების შემთხვევაც.

ასევე ძალიან მძიმეა დევნილთა მდგომარეობა ონკოლოგიური კუთხით. ჩვენი პროექტით არ არის გათვალისწინებული და არც ჩვენს ორგანიზაციას აქვს ამ საკითხებზე მუშაობის გამოცდილება, მაგრამ პრობლემის მასშტაბურობიდან გამომდინარე, დაუკავშირდით სკრინინგის პროგრამას და ხვალ და ზეგ ქუთაისში სპეციალური აქცია ტარდება დევნილებისთვის, სადაც უფასო გამოკვლევა ჩაუტარდებათ დევნილ ქალებს და მამაკაცებს.

არსებული პრობლემებიდან ჯანმრთელობის პრობლემა ერთ-ერთი ყველაზე მწვავეა და ის ძალიან ძნელად გადაიჭრება. შეუძლებელია, მხოლოდ სახელმწიფომ და სამმა ორგანიზაციამ გადავჭრათ ეს საკითხები. თუ ვინმეს გაინტერესებთ ამ პროცესში ჩართვა, ვგეგმავთ სპეციალური შეხვედრების მოწყობას ჯანდაცვასთან დაკავშირებულ საკითხებზე და სიამოვნებით ვითანამშრომლებთ თქვენთან.

ბეჟან მშვიდლობაძე – ყველა აღიარებს ქალის როლს ოჯახში და ბავშვების მოვლაში, მაგრამ ჩემი აზრით, ქალების როლი გაცილებით დიდია ქვეყნის შიგნით. მაინტერესებს, რა გიშლით ხელს იმაში, რომ თქვენი მოღვაწეობა უფრო ფართო, შედეგიანი და ეფექტიანი იყოს. ასევე მაინტერესებს, სახელმწიფომ ყველა ზომა მიიღო კონფლიქტების თავიდან ასაცილებლად? ისე, რა თქმა უნდა, მშვიდობას ძალა განსაზღვრავს, განსაკუთრებით ჩვენს რეგიონში, მიუხედავად იმისა, რომ 21-ე საუკუნეში ვცხოვრობთ. ყველა ხედავთ, როგორი მოწინააღმდეგე გამოგვიჩნდა. რა კეთდება იმისთვის, რომ ქვეყანა გაძლიერდეს და ანგარიში გავვიწიონ?

მარინა თაბუკაშვილი – ახლახან დავბრუნდი ვილნიუსიდან, სადაც ძალიან მნიშვნელოვან შეხვედრაში მივიღე მონაწილეობა. ვისაუბრეთ ძალიან ბევრი რამეზე, მათ შორის დონორების ფულის ყაირათიანად ხარჯვაზე, იმაზე, რომ ჯობია აქცენტი გადავიტანოთ არა სერვისის, არამედ მობილიზაციის პროგრამებზე. ეუთოს წარმომადგენელმა მაშინვე მთხოვა ეს პრეზენტაცია და უფლება, რომ გამეზიარებინა სხვებისთვის. მაშინვე გაიმართა საუბარი ლიბიელ ლიდერ ქალებთან, დავგეგმეთ, რომ წავალ ლიბიაში, სადაც მოხალისე ვიქნები და გაუზიარებ მათ ჩვენს მეთოდს და გამოცდილებას.

დიდი მადლობა იმისთვის, რომ არ გვითხარით, რომ მხოლოდ სამზარეულოშია ჩვენი ადგილი და თქვით, რომ ქვეყნის შიგნით დიდია ჩვენი როლი. ეს დიდი ნაბიჯია. ვილნიუსში იყო სამი დიდი თემა: ქალი და პოლიტიკა, ოჯახური ძალადობა და დევნილობა და მედია, როგორც საზოგადოების მოხმობის საშუალება. ამავე შეხვედრაზე აღიარებული იყო ის, რომ ეს ყველაფერი ერთმანეთზეა გადაჯაჭვული. გთავაზობთ ერთი წუთით წარმოიდგინოთ, როგორ არის ერთმანეთზე გადაჯაჭვული პრობლემები და ის, რომ ეუთოს ქვეყნებს შორის ყველაზე დაბალი მაჩვენებელი ქალთა პოლიტიკური მონაწილეობის თვალსაზრისით საქართველოს აქვს, და ის, რომ სოციალური საკითხები წყდება სოციალური შემწეობების დარიგების გზით, და ის, რომ მოსახლეობის დიდი ნაწილი იმყოფება სიღარიბის ზღვარს ქვემოთ და ბევრი ისწრაფის ამ სიაში მოსახვედრად.

ჩვენ ყველგან ვლაპარაკობთ იმაზე, რომ გვინდა მშვიდობა და კეთილდღეობა, მაგრამ მონაწილეობითი ანუ დემოკრატიული. ეკონომიკური მაჩვენებელი გვინდა საშუალო ფენის ხარჯზე. მაშინ მოსახლეობის უმრავლესობას მეტი ენთუზიაზმი, ნდობა და გამბედაობა ექნება იმ ფასეულობების და ცვლილებების მხარდასაჭერად, რომელთათვისაც მუშაობს გაერო, ეუთო, არასამთავრობო ორგანიზაციები, პარლამენტი და მთავრობა, მაგრამ ეს პროცესი ნელა მიდის წინ.

ჩავდივართ ამ ადამიანებთან და ვეუბნებით, გაიღონ წვლილი თავიანთი თემის საკეთილდღეოდ. ძალიანაც რომ გვინდოდეს, არ შეგვიძლია მათ ხელფასი დაუზღვიოთ, იმიტომ რომ ირიცხებიან სოციალური შემწეობის სიაში, საიდანაც ხელფასის დანიშვნისთანავე ამოვარდებიან. არადა, ჩვენი სამი თვის ხელფასი რას უზამთ. ანუ ხალხს უნდა ჰქონდეს ენთუზიაზმი, რომ პიროვნულადაც გაიზარდოს, რაღაც ისწავლოს და სამსახურიც იშოვნოს და არა ის, რომ მინიმალურით დაკმაყოფილდეს და თავი გაიტანოს. ვიდრე ასე გაგრძელდება, არ გვექნება სამოქალაქო ცნობიერების საზოგადოება, რომელიც გულზე ხელს იდებს ეროვნული ჰიმნის მოსმენისას, თვალზე ცრემლი ადგება და ა.შ. რაც, ძალიან მინდა, რომ იყოს.

ნანა ღვალაძე – ქალთა პოლიტიკური მონაწილეობის საკითხზე მეც მინდა ვთქვა ორიოდ სიტყვა. არსებულ მდგომარეობას ვერ გავექცევით, ეუთოს წევრ ქვეყნებში ბოლო ადგილზე ვართ. პარლამენტში ქალების რაოდენობა 6%-ია და ეს ძალიან დაბალი მაჩვენებელია. ასევე ძალიან დაბალი მაჩვენებელია აღმასრულებელ ხელისუფლებაში მინისტრების პოზიციებზე. მეორე მხრივ ჩვენი კანონმდებლობა ამ თვალსაზრისით დისკრიმინაციული არ არის. ანუ, როგორი რევიზიაც არ უნდა ჩაუტარდეს ჩვენს კანონმდებლობას, იქნება ეს შრომის კოდექსი თუ საჯარო სამსახური, არა აქვს მნიშვნელობა, სქესის ნიშნით განსხვავებაზე საუბარი მასში არ არის. თუმცა ის, რომ ფაქტობრივად პრობლემა არსებობს, ნიშნავს იმას, რომ სადღაც არის პრობლემა, მნიშვნელობა არ აქვს ეს არის საკანონმდებლო დონეზე თუ კანონმდებლობის აღსრულების დონეზე. ანუ პრობლემა არსებობს, და ამ პრობლემას სხვადასხვა მექანიზმებით უნდა დავუპირისპირდეთ.

რაც შეეხება ქალთა პოლიტიკურ მონაწილეობას, პირველ რიგში, უნდა დაიწყოს მუშაობა პოლიტიკურ პარტიებთან. წინასაარჩევნო პერიოდში ქალების ძალიან დიდი ნაწილია ამ პროცესში ჩართული. უნდა წავახალისოთ, რომ შიდაპარტიულ გადანაწილებებში ეს ადამიანები უფრო აქტიურად იყვნენ ჩართულები. ეს იქნება ერთ-ერთი გზა, რომ შემდგომში ეს ქალბატონები მოვიდნენ უკვე გადაწყვეტილების მიმღებ დონეებზე.

რაც შეეხება მეორე საკითხს, კვოტირებას, სახელმწიფომ უარი თქვა. საქართველო არ არის ჯერ მზად საზოგადოებისთვის რაიმე ტიპის კვოტირების შესატავაზებლად. მინდა გითხრათ, მოწინააღმდეგეები იყვნენ ის ქალბატონები, რომლებიც დღეს გადაწყვეტილების მიმღებ დონეებზე არიან. დეპუტატებმა ოჩიაურმა და გოგორიშვილმა განაცხადეს, რომ მათთვის მიუღებელია პოზიცია, იყვნენ გადაწყვეტილების მიმღებ დონეებზე მხოლოდ იმ ნიშნით, რომ ქალები არიან. მათი აღიარებით, კვოტირების დროს მხოლოდ სქესის ნიშნით ხდება მათი გამწესება და ეს მათთვის უფრო მეტად დისკრიმინაციულია, მათ უნდათ, რომ მხოლოდ თავიანთი დამსახურებებით შეძლონ ეს.

თამარ თავართქილაძე – ძალიან რთულია დღევანდელ საქართველოში ქალთა უფლებებზე საუბარი და ამ საკითხებზე მუშაობა. მიუხედავად იმისა, რომ ძალიან დიდი ძალა არსებობს სამოქალაქო სექტორის ქალთა ორგანიზაციების სახით, არსებობს მრავალწლიანი გამოცდილება, არსებობს მართლა ძალიან კარგი კანონმდებლობა, რომელიც 2006 წლიდან პროგრესირებს. გვაქვს ოჯახური ძალადობის შესახებ მიღებული კანონი, გენდერული თანასწორობის შესახებ მიღებული კანონი და ა.შ., პროგრესული ნაბიჯი იქნება გადადგმული, თუ საქართველო იმ 32 ქვეყანას შორის იქნება, რომელსაც ქალებზე უსაფრთხოებასა და მშვიდობაზე ეროვნული სამოქმედო გეგმაც ექნება.

ძალიან პროგრესულია, რომ შინაგან საქმეთა სამინისტროს წარმომადგენელი დარბაზში ზის თეთრი ბაფთით. ეს არის ძალიან კარგი, რადგან რაც უფრო მეტი მამაკაცი საუბრობს ამ თემაზე, მით უფრო გათვიცნობიერებულია საზოგადოება თუ რაზე ვსაუბრობთ ჩვენ. და ძალიან კარგი იყო ის პროცესი, როცა „რეზოლუცია 1325“-ის სამუშაო ჯგუფში თავდაცვის სამინისტროს, შინაგან საქმეთა სამინისტროს, საგარეო საქმეთა სამინისტროსა და უშიშროების საბჭოს წარმომადგენლები მუშაობდნენ. მათი მონაწილეობა ამ პროცესში საკმაოდ ენერგიული და თავდადებული იყო.

რაც შეეხება კვოტირებას, საქართველო შეერთებულია ქალთა მიმართ დისკრიმინაციის აღკვეთის შესახებ გაეროს კონვენციას და კონვენციის მეოთხე მუხლი გვეუბნება, რომ სახელმწიფოს ქალთა მონაწილეობის გასაზრდელად დროებითი პოზიტიური წამახალისებელი მექანიზმები სჭირდება. სწორედ ერთ-ერთი მექანიზმია კვოტირება, რომელსაც მრავალი სახელმწიფო მიმართავდა წარსულში, იგივე სკანდინავიის მოწინავე სახელმწიფოები. ეს საჭიროა სასტარტო პირობების გათანაბრებისთვის. მერე შეიძლება მოიხსნას ეს მექანიზმები და მივცეთ საშუალება, რომ ქალებმა და მამაკაცებმა ერთნაირ საწყის მდგომარეობაში

განახორციელონ თვითრეალიზაცია. ვფიქრობ, რომ შესაძლებელია, საქართველო ამ საკითხს კვლავ დაუბრუნდეს. კვოტირება არ არის ერთადერთი პოზიტიური დროებითი მექანიზმი, შეიძლება სხვა, არა სქესის ნიშნით დისკრიმინაციული მაგრამ პოზიტიური მექანიზმი შეიქმნას ქალებისთვის, მაგალითად გაუმჯობესდეს შრომის კოდექსი, ქალების წახალისების, დასაქმების თვალსაზრისით. დღეს არსებული კანონმდებლობა წამახალისებელი არ არის ქალებისათვის. ამ თემაზე ყველამ უნდა ისაუბროს, არა მხოლოდ ქალთა ორგანიზაციებმა, არამედ მთელმა სამოქალაქო სექტორმა. და საერთოდ, როცა ქალთა მონაწილეობის მნიშვნელობაზე ვსაუბრობთ, აქ გასათვალისწინებელია, რომ ქალთა მონაწილეობის მნიშვნელობა რეპრეზენტატიულობის გარანტიაა. ანუ ის, რომ საკანონმდებლო და აღმასრულებელ დონეზე იქნება სოციალური და საზოგადოებისათვის აქტუალური საკითხების მრავალმხრივი წარმოდგენა სხვადასხვა მონაწილე მხარეებისაგან. ამაზე საუბარი და არა იმაზე, რომ მხოლოდ რაოდენობა და სქესთა შორის ბალანსი დავამყაროთ. საკითხთა მრავალფეროვნება უნდა იყოს წამოწეული.

დარბაზიდან – ქალთა უფლებების დაცვის კანონი თუ არსებობს ოფიციალურად?

მაია რუსეცი – ეს კანონი 2010 წელს მიიღეს. ეს იყო ერთ-ერთი წარმატებული ნაბიჯი სახელმწიფოს მხრიდან. მანამდე იყო გენდერული თანასწორობის კონცეფცია. სულ ერთი წუთით შევაჩერებ თქვენს ყურადღებას, რომ საქართველოს მთავრობა ვალდებულია 4 წელიწადში ერთხელ გააგზავნოს ანგარიში "სიდეს" კომიტეტში და ერთ-ერთი რეკომენდაცია, რაზეც პასუხი უნდა გასცეს სახელმწიფომ, იყო დროებითი ზომები კვოტირებისთვის. ნოემბერში სახელმწიფოს უნდა გაეგზავნა ანგარიში და ეს უნდა აესახა. კვოტირების საკითხი არ არის ახირებული თემა. ცოტა სხვანაირად რომ შევხედოთ, ძალიან რთულია დღეს ისაუბრო იმ პრობლემებზე, რომლებიც აწუხებთ ქალებს. ან თუნდაც ქალებზე რომ არ ვილაპარაკოთ, არის თუ არა დევნილი ქალბატონი წარმოდგენილი პარლამენტში? ძალიან რთულია, რომ შეიგრძნოს ადამიანმა თემა, თუ მასთან შეხება არ აქვს. საჭიროა კომპლექსური მიდგომა. 10 წელია რაც ქალთა ორგანიზაციები მუშაობენ პოლიტიკურ პარტიებთან, მაგრამ სამწუხაროდ შედეგი არ გვაქვს. და კიდევ ერთი, საკანონმდებლო ინიციატივა კვოტირების შესახებ პარლამენტში არასამთავრობო ორგანიზაციებმა წარადგინეს, მაგრამ ისე ვერ წარვადგენდით, რომ არ გვექონოდა მხარდაჭერა ელექტორატისა და 32 000 ხელმოწერა. მაგრამ ეს ეს საკითხი არც განხილულა.

რა გვიშლის ხელს მოქმედებისთვის ქვეყნის შიგნით და ქვეყნის გარეთ? ქვეყნის შიგნით ხელს ის გვიშლის, რომ ქალთა პოლიტიკური მონაწილეობა დაბალია, ასევე სახალხო დიპლომატიაც, რომელსაც ჩვენ ვახსენებთ და უსაფრთხოების საკითხი, ძალიან რთულია. თუ 2002 წელს შეგვეძლო მეორე მხარესთან ლაპარაკი, დღეს ქალები ვეღარ ურთიერთობენ ერთმანეთთან. შესაბამისად, პოლიტიკური ნება და პოლიტიკური მხარდაჭერა გვჭირდება. ეს ასახულია სამოქმედო გეგმაში, და იმედია, რომ სახელმწიფო თუ მიიღებს მას, გარკვეული მხარდაჭერა გვექნება.

დარბაზიდან –1994 წლიდან ამ თემით ვარ დაკავებული, ჟურნალისტი ვარ, სოხუმის მე-7 საშუალო სკოლაში ვსწავლობდი მე-9 კლასის ჩათვლით. რადგან სოხუმს არ ჰქონდა ჟურნალისტიკის ფაკულტეტი, თბილისში ჩამოვედი და მას შემდეგ აქ დავრჩი და ამის გამო არ მაქვს დევნილის სტატუსი. რაც შეეხება ქალების ცხოვრებას აფხაზეთში ომის შემდეგ, რომლებიც ჩარჩნენ იქ 1993-ში, მოვახერხე ამ ადამიანებთან შეხვედრა, ჩავწერე და გავაკეთე წიგნი. წიგნს დავარქვი „მზეში შობილი სევდა“, რადგან მზე ჩემთვის სამშობლოა, და სამშობლო ამ ომის შედეგად სევდამ მოიცვა. 1994-ში უკვე მზად მქონდა წიგნი, მივიტანე გაეროს კომისარიატში. ძალიან მოეწონათ, თარგმნეს. მაგრამ მთელი წელი რატომღაც ვერ გამოსცეს. მაშინ ჩემი სახსრებით დავარიგე ლტოლვილებში. მაშინ იყო დიდი ემოციები, ითქვა, რომ ის ყველა ქართველის მაგიდაზე უნდა იდოს, და ჩვენ ამ წიგნით შევალთ აფხაზეთში. ეტყობა გამიმართლა, რადგან არ შევხვედრივარ ქალებს, რომლებიც აწამეს ან გააუპატიურეს. პირიქით, ქალი რომელიც ჩარჩა საკუთარ სახლში, გადაარჩინა იმ კაცმა, ვინც შევიდა საცხოვრებლად მის სახლში. ენგურის ხიდამდე ჩუმად მოიყვანა და გადაარჩინა. იყო უბეში ფაქტებიც, მაგრამ საბოლოოდ ადამიანობამ გაიმარჯვა ომზე. ეს ყველაფერი შევკრიბე, მაგრამ ვერაფრით გავყიდე. ამას იმიტომ კი არ ვამბობ, რომ სარგებელი მივიღო, არამედ იმიტომ, რომ ხალხს წაეკითხა. მერე ჩემი მეუღლის მეგობარი, ლინკოლნ აისონი ჩამოვიდა ბრიტანეთიდან და წავუკითხე. ქალთა გაზეთში გამოქვეყნდა „სტუმარ-მასპინძელი ომგადახდილ ქალაქში“. ლინკოლნ აისონმა შემომთავაზა მისი ინგლისში გამოქვეყნება. 1995 წელს ჟურნალმა „New Statement“-მა გამომიქვეყნა ეს მასალა. ეს იყო ერთადერთი, რაც გაკეთდა. სოროსსაც მივმართე, გავიგე, რომ არსებობს ნორვეგიის კომიტეტი, წესიერად არც მომისმინეს, მითხრეს, რომ ამაზე მათთან დაფინანსება არ არსებობს. არ შეიძლება, რომ შემიკედლოთ ჩემი პატარა წიგნით? სხვადასხვა გაზეთებშიც ვწერდი, ვიდრე რედაქტორები ხელს არ აიღებდნენ ამ თემაზე. თითქოს არავის აღარ აინტერესებს ეს ხალხი.

მარინა თაბუკაშვილი – რა თქმა უნდა, ძალიან საინტერესოა, რომ ადამიანს უნდა წიგნით თავისი წვლილი შეიტანოს. ჩვენც ამ გზას ვადგავართ. ხვალ გვაქვს ზუსტად 16-დღიანი კამპანიის ფარგლებში ჩვენი ბოლო გამოცემის პრეზენტაცია, რომელსაც სწორედ სოროსის ფონდი მასპინძლობს. არ ვიცი, რომელ წელს აპირებდით, მაგრამ ვერ იშოვეთ დაფინანსება. როგორც ვხვდები, ქართული ვერსია გამოაქვეყნეთ საქართველოში, ხოლო ინგლისური გამოქვეყნდა უცხოეთში.

სამწუხაროდ გამოცემებისთვის ფულს ვერც ჩვენ ვშოულობთ. ერთადერთი დონორი ამ მიმართულებით მხოლოდ ფონდი „ღია საზოგადოება - საქართველოა“. ჩვენც ძალიან გვიჭირს ეს საქმე, მაგრამ ვაფასებთ თქვენს შრომას. თუ გნებავთ, მოზრმანდით ჩვენს ფონდში, ვნახოთ მასალა და დავილაპარაკოთ.

მაია რუსეცი – „ქალთა საინფორმაციო ცენტრის“ ერთ-ერთი მიზანი წარმატებული ქალების პოპულარიზაცია. ჩვენ გვაქვს გენდერული საინფორმაციო პორტალი სამხრეთ კავკასიის სამ ენაზე. ეს არის ერთადერთი რესურსი რეგიონში და გვაქვს ელექტრონული ბიბლიოთეკაც, სადაც შეგვიძლია თქვენი წიგნის განთავსება ორივე ენაზე. ასევე შეგვიძლია მოვამზადოთ მასალა თქვენს შესახებ. იქნებ შემდეგ

დაინტერესებული ადამიანებიც გამოჩნდნენ, რომლებიც დაგეხმარებიან წიგნის გამოცემაში.

გიორგი გვახარია – ფილმები თუ ნახეს თქვენმა რესპონდენტებმა რეგიონებში? იქნებ მომავალში პროექტში ჩართოთ კინოსარეჟისორო ფაკულტეტის სტუდენტებიც. დარწმუნებული ვარ, რომ ისინი ენთუზიაზმით გამოგყვებიან და ტრენინგებსაც ჩაატარებენ. შემდეგ შეიძლება სხვა არხებიც დაინტერესდნენ და უფრო მეტმა ადამიანმა ნახოს ფილმი. ჩემი აზრით, ექვს დღეშიც შეიძლება კიდევ უფრო კარგი ფილმის გაკეთება, თუ პროფესიონალიც ჩაერთვება ამ საქმეში. ეს იქნება ჩემი რჩევა სამომავლოდ.

თამარ თავართქილაძე – დიდი მადლობა ამ თემით დაინტერესებისთვის. ეს ჩვენთვის ძალიან მნიშვნელოვანია. დღეს იყო ამ ფილმების პირველი საჯარო ჩვენება. ისინი ატვირთულია ბლოგზე, რომელიც ამ ქალბატონების მიერ არის შექმნილი. მანამდე მათ სოციალურ მედიაშიც ჩაუტარდათ ტრენინგი. მესმის, რომ მნიშვნელოვანია, რომ პროდუქტი თვალსაჩინოების მხრივ კარგად იყოს წარმოდგენილი, მაგრამ ჩვენთვის ასევე მნიშვნელოვანია პროცესი. გვყავს მონაწილეები გალის რაიონიდან, რომლებიც სპეციალურად ამ ტრენინგებისთვის გადმოდიან და შემდეგ მალავენ, რომ ასეთი ტიპის ტრენინგებში მიიღეს მონაწილეობა. ეს ძალიან რთული პროცესია. ბლოგის სახელმწოდებაა „ქალები ერთიანდებიან მშვიდობისთვის“. მას ყოველდღიურად აახლებენ, დებენ ახალ ინფორმაციას თავიანთი საქმიანობის შესახებ. იწერება წარმატებული ისტორიები და ა.შ. ბლოგს ჰყავს თავისი მომხმარებელი. პროექტი დასრულდება, მაგრამ ადამიანური რესურსი და კავშირები უნდა დარჩეს და განვითარდეს. ჩვენ ვაძლევთ ინიციატივების წამოწყების საშუალებას. ეს ფილმები ამ ბლოგზე უკვე განთავსებულია. რაც შეეხება სხვა რეგიონებში მათ ჩვენებას, დაგეგმილი გვაქვს ადგილობრივ თვითმმართველობებში ჩვენების მოწყობა. ჩვენი მიზანია, კიდევ უფრო მეტი ინფორმაცია მივაწოდოთ გადაწყვეტილების მიმღებ ადამიანებს.